

ละครทีวีไทย

สวรรค์เบี่ยง ลังคมเบน

ในที่สุด ละครทีวีก็ดังอีกครั้งเพราะคำพูด "ไอ้หน้าตัวเมีย" ผู้เขียนจะไม่ขอออกความเห็นในนี้ เพราะคุณระเบียบรัตนทานดูอยู่แล้ว แต่ขอเสนอความรู้สึกที่หลุดออกกับละครทีวีเรื่องอื่นๆ ที่นำเสนอความรุนแรงผ่านจออย่างกับว่าเราไม่มี กบว. และขอเปิดใจเขียนแบบแฟนพันธุ์แท้ไม่ใช่นักวิชาการ

ก่อนหน้านี้อะครหลายเรื่องก็มีฉากแม่หัวตบกับลูกสะก๊ว หรือเมียหลวงเมียน้อยตบกันกระจายขนาดขึ้นคร่อมตบตีกัน มีนาเด็กนักเรียนสาวๆ สมัยนี้จึงชอบตบตีกันบ่อยนัก ที่เพิ่งจบไปเร็วๆ นี้ก็เป็นเรื่องเมียหลวงเมียน้อยในเครื่องแบบเดียวกันตบตีกัน ที่สะใจผู้ชม (บางส่วน) สุดสุด ก็คือให้นางร้ายโดนทุเรียนตบหน้า

เรื่องนี้ นอกจากผู้ชมจะติดตามละครอย่างเมามันแล้ว ยังตามด้วยรายการสัมภาษณ์เจ้าของบทประพันธ์ และครอบครัวที่เกี่ยวข้องว่าเรื่องนี้จริงแต่อย่างไร ข้างพยายามช่วยให้คนไทยสอดรู้สอดเห็นได้ถึงที่สุดจริงๆ

เรื่องอุบารห์ที่ละครทีวีนำมาผลิตซ้ำแล้วซ้ำเล่า ที่ทำร้ายความเป็นมนุษย์ ก็เช่นการที่พระเอกข่มขืนนางเอก (รวมไปถึงตบจูบ) แล้วท้ายที่สุดแล้วนางเอกก็ยอมแต่งงานกับพระเอกโดยดี เช่นเรื่องฮิตที่เพิ่งจบลงหมาดๆ

หลังจากถูกพระเอกข่มขืนซ้ำๆ แล้ว นางเอกก็โง่พอที่จะกลับไปอยู่บ้านเดียวกับพระเอก ทำให้เด็กไทยที่ดูทีวีคิดว่าการข่มขืนไม่ใช่เรื่องร้ายแรง ถ้าหากพระเอกยอมรับผิดชอบในที่สุด

มีข้อมูลล่าสุดที่น่าตกใจ คุณเนพพล กรรณิกาศูนย์เครือข่ายวิชาการเพื่อสังเกตการณ์และวิจัยความสุขชุมชน มอ.อัสสัมชัญ ให้นำเสนอผลการสำรวจเด็กอายุ 6-19 ปี ในกรุงเทพฯ และหัวเมืองใหญ่จำนวน 2,159 คน พบว่า เด็กอายุ 2-6 ขวบ ร้อยละ 10.30 เด็กอายุ 7-12 ปี ร้อยละ 6.4 และเด็กอายุ 13-19 ปี ร้อยละ 21.1 บอกว่า ชอบฉากข่มขืนมากที่สุด เพราะเป็นเรื่องธรรมดาของสังคมที่ยอมรับได้ และเด็กอายุ 13-19 ปี ร้อยละ 15.3 บอกว่าอยากเป็นพระเอก เพราะจะได้ข่มขืนคนอื่น (www.matichon.co.th/prachachat/news_title.php?id=2871)

ทำไมละครทีวีจึงไม่ให้ความจริงที่ว่า การข่มขืนจะทำให้เกิดความเจ็บปวด อวัยวะสำคัญอาจฉีกขาด หากเป็นการข่มขืนกันจริงๆ แล้ว มันเป็นเรื่อง

ที่เจ็บปวดทรมานทางกายและทางใจมาก ต้องไปพบแพทย์เพื่อเป็นหลักฐานในการเอาผู้ปลุกปล้ำเข้าคุก เพื่อดำเนินคดีอาญา ทุกเรื่องนางเอกต้องตกในภาวะจำยอมเพราะอายุ ส่วนพระเอกลอยนวลไปได้ ในละครทีวีไทยไม่เห็นพระเอกคนไหนถูกลงโทษตามกฎหมายสักคน

หลายครั้งที่พระเอกมักลักพานางเอกไปที่ทรูฐานเพื่อล้างแค้น ฯลฯ ซึ่งนี่ก็คดีอาญาเช่นกัน ละครโทรทัศน์เหล่านี้สอนให้สังคมไทยขาดจริยธรรม และไม่ถือกฎหมาย โดยเฉพาะช่องที่มีเรื่องสุดฮิต ตอนนี้มีเรื่องที่พระเอกข่มขืนนางเอกถึง 2 เรื่อง ซึ่งเรื่องหนึ่งเป็นละครตอนเย็นตอนเด็กๆ เพิ่งกลับมาอีก ส่วนอีกเรื่องก็เป็นตอนกลางคืน เอาที่ทั้งรอนบ้ายกับรอนบดก็ทีเดียว

ละครทีวีไทยปล่อยให้พระเอกไทยเย้ยกฎหมายได้ทุกคืน แล้วสังคมไทยจะเชื่อฟังกฎหมายได้อย่างไร แล้ว กบว.อยู่ที่ไหน

จุดใหญ่ใจความของละครทีวีไทยมักเป็นเรื่องแย่งผัวแย่งเมีย ส่วนพระเอกหรือนางเอก

อย่างน้อยหนึ่งข้างต้องรวยอย่างสำเร็จรูปตัวเอกนิยมเป็นเจ้าของโรงแรมเพราะเก๋ แต่เนื้อเรื่องส่วนใหญ่ไม่เห็นเรื่องการทำมาหากิน ไม่เหมือนหนังเกาหลี หนังฝรั่งซึ่งหากเป็นเรื่องโรงแรมก็จะแถมสาระของการจัดการให้เห็นด้วย เรียกว่าแถมความรู้การจัดการโรงแรมให้ด้วย

ละครไทยที่ตัวเอกเป็นเจ้าของโรงแรม กลับถ่ายทอดความไม่เป็นมืออาชีพโดยให้ลูกหลานเจ้าของโรงแรมเข้าไปอาละวาดกับคนงานในโรงแรม หรือเอาเรื่องส่วนตัวมาใช้ให้ผู้จัดการไปทำ ทั้งๆ ที่สมัยนี้การจัดการโรงแรมห้าดาวเป็นศาสตร์และศาสตร์ที่มีกฎเกณฑ์ที่เข้มงวดมากขึ้น ไม่บริหารอย่างมืออาชีพก็ต้องเจ๊งไปในที่สุด

ถ้าไม่แย่งผัวแย่งเมีย ก็เป็นเรื่องแย่งมรดกแย่งสร้อยเพชรของคุณย่า

ก่อนหน้าก็มีละครที่เมียหลวงไล่ความว่าเมียหย่อยฆ่าแม่แล้ว พ่อก็เหวบปล่อยให้เมียหลวงทรมาณลูกตัวเองกับเมียหย่อย ติดตามรั้งความเมียน้อยและลูกเพื่อครอบครัวจนสมบัติ

พระเอกไทยส่วนใหญ่มักทุเบา ไม่มีไหวพริบจะว่าเกือบบังก็น่าจะดี ถ้ามีดีก็ยังมีในด้านที่เรามองไม่เห็นว่ามีผู้หญิงเหล่านี้ถึงแย่งกัน

ที่แน่ๆ ก็คือ เมียๆ ทั้งหลายในเรื่องเหล่านี้เป็น

แม่บ้าน ไม่มีอาชีพ ต้องพึ่งพิงสามีทางเศรษฐกิจ น่าจะมีละครที่ให้เห็นดูเห็นว่า การที่ผู้หญิงมีอิสระทางเศรษฐกิจนั้นทำให้ผู้หญิงมีศักดิ์ศรีแค่ไหน ไม่ใช่เหยียบผู้หญิงให้จมดินเป็นทาสสามีทั้งที่เธออยู่ในสหัฐวรรษใหม่แล้ว

ไม่เช่นนั้นก็เป็นละครแนวแฟนตาซีที่สอนให้ผู้หญิงคอยคิดจะจับผู้ชายรวยๆ เช่น เรื่องที่นางเอกเป็นเด็กชอทาน และในที่สุด ก็ได้พบกับพระเอกนักเรียนนอกรูปหล่อฟอรวยที่ท่าหนึ่งสี่สิมพ์ เรื่องนี้สะท้อนให้เห็นตลาดใหม่ของละครทีวีที่แต่เดิมละครที่ผลิตให้รากหญ้ามักจะเป็นแฟนตาซีเสมอ ถ้าไม่จักรๆ วงศ์ๆ ก็พระเอกนายอำเภอหลงรักสาวบ้านนา เมื่อสังคมเปลี่ยนไป สาวบ้านนาเข้ากรุงมากขึ้น นางเอกต้องเป็นชาวกรุงประเภทรากหญ้าเลยต้องเป็นชอทาน

จุดอ่อนของละครประเภทนี้อยู่ที่สอนให้คนจน (ส่วนใหญ่เป็นผู้หญิงไม่ใช่ผู้ชาย) รวยทางัดแทนที่จะตั้งหน้าตั้งตาทำมาหากินสร้างเนื้อสร้างตัว แต่ความคิดของเรื่องนี้มีที่นงเอกพยายามไปหาความรู้จากการศึกษาออกโรงเรียนจนจบมัธยม (ทั้งๆ ที่มีพ่อเลี้ยงคอยคิดข่มขืนอยู่ตลอดเวลา)

ที่นี้ ผู้เขียนไม่ได้ต้องการให้ละครทีวีทำเป็นไร่เตียงสา ไม่เสนอภาพมุมอื่นๆ ของสังคม ไม่ให้มีบทปล้น ฆ่า ข่มขืน โครตต้องการแบบนี้ก็น่าจะเป็นคนที่ไม่ยอมรับความจริงมากไปหน่อย

เมื่อเร็วๆ นี้ละครเรื่องพยัคฆ์สาวเขมรอีลลิกมีบทผู้ร้ายชาติดำมืด ข่มขืน ตบตีผู้หญิง ผู้เขียนก็รับได้ว่าเป็นไปได้ เพราะในเรื่องนั้น ละครสื่อสารให้คนดูรู้ว่าเป็นเรื่องผิดศีลธรรมและกฎหมาย แต่ความคิดที่ผู้เขียนทนไม่ได้ไม่ใช่การกระทำที่เรียกว่าข่มขืน แต่ที่ให้อบรมรับคน (พระเอก) ที่ข่มขืน (นางเอก) แล้วยังให้นางเอก (และคนดู) ยอมรับพระเอกซึ่งลอยนวลในสังคมโดยไม่ได้รับการลงโทษ

นอกจากจะเย้ยกฎหมายแล้ว ล่าสุดพระเอกยังตอกย้ำภาพพจน์ของตนเองด้วยการละเมิดสิทธิส่วนบุคคลของผู้อื่นด้วยการไปทำเอะอะเสียงดังในโรงพยาบาล ซึ่งคุณภาพชนทุกคนย่อมทราบดีว่าเป็นเขตที่ต้องงดใช้เสียง

และที่รับไม่ได้มากที่สุดก็คือสื่อสารว่าการลงโทษผู้หญิงโดยการข่มขืนไม่ใช่เรื่องใหญ่ การใช้กำลังบังคับคนอื่น ๆ เป็นเรื่องใหญ่ทั้งนั้น แม้ว่า จะใช้กำลังกับเมียของตนเอง และผู้กระทำควรได้รับโทษทั้งทางกฎหมาย ทางสังคม และนางเอกไม่ควรแต่งงานกับผู้ชายพวกนี้

ในเมื่อละครทีวีที่ผลิตออกมาป้อนคนในสังคมไม่สะท้อนให้เห็นในสังคมตระหนักถึงจริยธรรมอันดีงาม และยอมรับกฎหมายว่าเป็นกฎข้อบังคับที่คนในสังคมต้องปฏิบัติตามเสียแล้ว สังคมจะสงบสุขได้อย่างไร

ค วามจริงละครดี ๆ ก็มีเหมือนกัน เช่น ในขณะนี้ก็มีทางช้างเผือก แต่ไม่จำเป็นต้องให้คุณจินตนาการ (ซึ่งยิ่งแก้ง่าย) มาสอนคนดูทุก 15 นาทีหรือละคร อาหารอร่อยไม่ต้องป้อนฉันใด ละครสนุกไม่ต้องยัดเยียดคำสอนฉันนั้น ก่อนหน้านี้ ก็มีละครดี ๆ เช่น รังนกบนปลายไม้ที่หยาดทิพย์เล่น อุ่นไอรักที่มีเชียรเป็นนางเอก เรื่องอุ้มบุญที่มีเคนกับแอนคู่ขวัญที่อึดอัดแสดงนำ แต่ละครเช่นนี้มีจำนวนน้อย

ถ้าถามว่าละครประเภทชาติธรรมเป็นการสนองตลาดส่วนใหญ่ใช่หรือไม่ จากการสอบถามแฟนพันธุ์แท้ระดับรากหญ้ารอบ ๆ ตัวก็รู้สึกว่าจะไม่ใช่ส่วนใหญ่หลงพระเอก (เคน) รังนกนางเอก (แอน) มากกว่า สาว ๆ บอกว่า คุณเคน-ริชเชอ แสดงบทดีก็น่ารัก แสดงโหดก็ยิ่งหล่อ ตลาดรากหญ้าสนใจละครรักดลกเบาสมอง เช่น ชมพู่มะเหมียวมากกว่ารักชาติธรรม แต่สาว ๆ รากหญ้าที่รู้จักและเคยมีปัญหาโดนข่มขืนจนต้องแต่งกับชายคนนั้น และเลิกกันไปแล้ว เกลียดเรื่องนี้มากและไม่ดูเอาเลย คิดว่าเป็นเรื่องสะเทือนใจ ไม่ยุติธรรมเรียกว่าไม่โดนเข้ากับตัวก็ไม่วู้สึก

ปัญหาที่เนื้อเรื่องละครไทยเป็นแผนเสียงตกร่องก็เพราะมักจะไปเอาเรื่องเก่า ๆ มาทำซ้ำ ๆ เรื่องสวรรค์เบี่ยงที่พระเอกข่มขืนนางเอกนี้เป็นเรื่องเก่านำมาผลิตซ้ำ แต่ที่วิมาทำเป็นเรื่องสมัยปัจจุบัน สมัยนี้คนเขียนเรื่องนี้เค้าพัฒนาไปเขียนเรื่องกึ่งนิยายวิทยาศาสตร์เกี่ยวกับการข้ามมิติ

เวลาแล้ว แต่คนสร้างละครยังอยู่กับที่หรือพาสังคมถอยหลังเข้าคลองอยู่ได้

ถ้าหากจะคิดว่าละครทีวีไทยขาดพล็อตเรื่องตัวละคร เรื่องนี้เล่นไม่ยาก ลองหาเอาจากแวดวงการเมืองไทย มีตัวละครที่มีสีสันเต็มไปหมด เช่น ท่านหมัก เสียดใช้ เจ็บเบียน น้องวัน ไอ้ปัด พี่เพ็ญ ฯลฯ ชื่อและพล็อตเรื่องก็มีมากมาย เช่น "มือที่มองไม่เห็น" "ฟ้าสาบที่เขายามเที่ยง" "บันปลายก่ง" "รบกับหมอ" "เดือนดับที่มีซมิมา" "ฆ่าได้ซึ่งไม่ได้" "รักนะ หมอเลี้ยง" "คนจริงต้องหญิงเหล็ก" ไอ้ไอ ทำทั้งปีไม่มีหมดพล็อต

เห็นจะหวังพึ่งทีวีเชิงพาณิชย์ไม่ได้ ถ้าจะให้ดีทีวีสาธารณะควรทำละครเพื่อปรับเปลี่ยนความคิดยุคดึกสมัย (เช่น การใช้ความรุนแรง) ในรูปแบบต่างๆ เอาละครใช้สอนมารยาทสังคมอย่างแยบยลไม่ยัดเยียด เช่น การคอยคิว การใช้ห้องน้ำ ฯลฯ รวมทั้งตีแผ่กลโกง ให้ความรู้เรื่องผลประโยชน์ซ้อนทับ และคอร์รัปชันประเภทต่างๆ

อยากให้ทีวีสาธารณะสื่อสารให้คนดูไม่กราบไหว้คนที่ใช้อำนาจในทางที่ผิด คนที่รวยเพราะโกง และคนที่ใช้กำลังกับผู้ที่ด้อยกว่าแต่ให้นับถือคนที่มศีลธรรม คนรวยที่ยับยมนานอดทนเอื้อเพื่อเจือจาง และรู้จักเอาใจเขามาใส่ใจเรามากกว่า

ไม่เช่นนั้น ละครไทยจะเหลือพล็อตเรื่องอยู่อย่างเดียวคือ หนักแผ่นดิน!!!

◎ มิ่งสรรพ ขาวสะอาด ◎